

ка Неговото присѣствие было ознаменовано съ паданьето на ідолытѣ.

МеждѸ тѣи Иродъ скоро, подырь свършаньето на своето Ѹжасно злодѣйство, паднахъ въ тежка необычна болѣсть. Скрытъя огнь непрестанно пожиралъ неговата внжтрешность, и пораждалъ съ нищо неѸтолима жажда. Въ тѣлото мѸ съ образовали раны, които кипѣли отъ черви, издавали нестерпима вонж. Сичкитѣ мѸ членовы са стѣгжли, и жилитѣ мѸ са дзрпали; краката мѸ подпѸхнжли и са налѣли съ съ жгѸща жидкость. Подырь дзлгитѣ си неизобразими страданіѸ, той на край испѸснхъ дѸха си, за дрѸга по страшна и нескончаема болѣсть.

Подырь Иродовата смѣрть, Ангелъ Господень изново са евилъ на сзнь, и казалъ ІосифѸ: „Стани, земи Дѣтетото и Майка МѸ и иди въ земета Ісраилева: защото тѣзи които искъхъ Неговата дѸша измрѣхъ.“ Іосифъ са покорила, и когато излѣзалъ изъ Єгипетъ, поселила въ Галилейскіа градъ Назаретъ. ТѸка—, въ